

διαν' ολλολογίζομαι πώς ξαπντά από λίγο θά ξημενα μόνος μαζί της...

Έδω ό γέρο-Γιάβρο σιαμάρτες λιγάκι, σάν νά είχε κομπιάση, Έπειτα Έξαλωθήρη:

— Ά, άρεπάδες μου, ό Θεός νά φράζή κάθ' ερωσιακό από ό τι μου συνέβη ξημένα τότε. Είχε βραδύνοσι επί τέλους. Όλος ό κόσμος είχε παραλή. Τραγουδούσαν, φώναζαν και ύστερα, σύμφωνα με τό έθιμο, μέ έσορούσαν και τους δύο μαζί και μέ έβλεπαν σ' ένα δωματιά, δίπλα δίπλα εν' αμφοτέρω... Κυτάχτηκα γιά μιό στιγμή σ' έναν κατορέφτη. Ήπιον χλωμός, παλισμένος...

— Τ' αυτιά μου βούταν, όταν πλησίασα τή Σόικα.

— Σόικα, τής είπα, είσαι δική μου παιά τώρα...

— Καί ξανα νά τή φιλώσω. Μά έκείνη άνατράχισε και μ' έσορωξε έλαφρά.

— Μή μ' άγγίξεις! είπε κλαίοντας.

Έδω ό γέρο-Γιάβρο χαμήλωσε πάρα πολύ τή φωνή του και σκούπισε με τό μαντί του τό δάκρυά του.

— Γιατί νά μή σ' άγγίξω. Σόικα, μικρή μου Σόικα, είπα και μιό έσπρία πέρας άλ' τό μάλω μου.

— Άν είμαι παρθένα! πορευούσε έκείνη, χωρίς νά σηκώση τό κεφάλι της, πού τό είχε άκοιμηθήσι στά γόνατά της.

— Τι λές; Τι είπες; Τι είπες, Σόικα!... τής φώναξα εγώ ό άνημος, σ' όλα άρξισαν Έξαμα νά στοιμωγοιζούνε γύρω μου.

— Άν είμαι κορη!... μου ξαναείπε έκείνη, κ' άρξισε νά κλαίη πού θανάτι τόρα.

— Τότε τήν έσορωξα δυνατά κ' είπες χόμο σάν Ξύλο.

— Και γιατί δέν μου τόπες προτήτερα αυτό; Γιατί; τή ρώτησα.

— Αύτή ήνε ενέι χόμο πεινούη κ' έστρεψε.

— Μία! τής φώναξα, και σήκωσε τή γραβάά μου γιά νά τή γυτίρσω. Γιατί δέν μου τόπες προτήτερα αυτό;

— Άν πλέρωσα νά σου τό πού...

— Φοβήθης;

— Όχι! Σ' άγαπούσα!

— Άν ήξερα τί νά πού, ό κατοισθής.

— Και τί πρέπει νά σέ κάνω τόρα; φώναξα.

— Στάσασέ με!

— Μά πός διάβολο, νά σέ σκοτώσω, τή στιγμή πού κ' έγώ σ' άγαπάω, Σόικα!...

Τή σηκωσε τότε, τήν έβαλε νά καθήση κοντά μου, κ' άρξισα νά κλαίω, νά κλαίω μαζί και οι δύο μας. Άπξω είχαν έρθη οι συντρόφοί μας μεθυσμένοι και γτεπούσαν τήν πορτα. Κι' ήμεις καθόμασαν άγκαλιασμένοι στο σκοτάδι και κλαίγαμε, κλαίγαμε όλοένα...

ΒΕΛΚΟ ΠΕΤΡΟΒΙΤΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ

Ο ΒΟΣΚΟΣ ΑΜΥΝΤΑΣ

Ό βοσκόσ Άμύντας γυροδούσε στα χωριάματα άλ' τό γειτονικό δάσος βαστώντας στο χέρι του τό τσεκούρι του κ' άπάνω στις πλάτες του ένα βαρύ φορτίο από παλιάνια πού μόλις τάχε κόψει γιά νά φτιάση ένα φράχτη στο ματρί του.

Καθώς πήγαινε στο δρομο του, είδε στην άκρη ενός μεγάλου ρυασιού μιό μικρή βελανιδιά πού ήταν έτοιμη νά σοριαστή κάτω, γιατί τά όρθιατά νερά τής είχαν άφήσει τίς ρίζες δίχως χόμα.

— Ά! είπε ό Άμύντας. Θάταν κορη νά καταστραφή ένα τόσο όμοιο δέντρο.

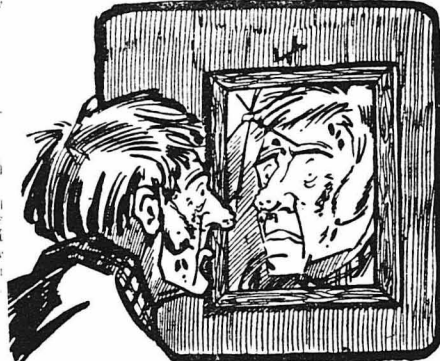
Κι' άμείσως ξεφορτώθηκε τά παλιάνια του και, χωρίς νά λογαριάση τόν καινούργιο κόπο στον όποιο θά υποβάλλοταν, έπλεξε γύρω άλ' τό δέντρο ένα γερό φράχτη και τόν έγείμισε με χόμα.

Άφού άποτελείωσε τή δουλειά αυτή, Έξαπλησε τό τσεκούρι στον όμο, έφριξε άκόμα ένα βλέμμα ικανοποίησης στο έργο του κ' έτοιμαζόταν νά φύγη. ΈΞαμα μέσα από τήν κοιλία ενός δέντρου πρόβαλε μιό χαριτωμένη Νύμφη και τού είπε με φωνή γοητευτική:

— Τί, νομίζεις πός θά φύγης, χωρίς νά σου δείξω τήν εύγνωμοσύνη μου; Πές μου, καλέ μου βοσκά, τί χάρι θέλεις νά σου κάνω; Έξω πός είσαι φτωχός και πός τό μόνο σου βίος είνε λέντε πρόβατα πού τά πές καθήμενός στη βοσκή...

— Ό Νύμφη, νά τί έπιθυμώσα νά σου ξητήσω, είπε ό Άμύντας: 'Ό γείτονός μου ό Παλιώμος είνε άρρωστος άλ' τό καλοκαίρι. Άν μποήσε, Έξανός του τήν υγεία...

Η εύχή του Άμύντα έκληρώθηκε, κ' άρχι ναύα αυτό, άλλα σέ λίγον καιρό ό καλόκαρδος βοσκόσ είχε άποκτήσει τό μεγαλύτερο κοπάδι τών περιχόρων χάρις στη βέλκη προστασία.

Κυτάχτηκα γιά μιό στιγμή σ' έναν κατορέφτη...

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΔΕΝΤΡΟΥ

Έξωδου κάποτε, μέσα σ' ένα δάσος ένα μικρό δέντρο πού είχε πολύ ματερά φύλλα.

— Ά! είπε μιό μέρα στενωχορημένο. Οι γείτονές μου είνε εύτοχημένοι γιατί στολίζονται με όμοια φύλλα πού χαιρέσα νά τά βλέπης. Έμένα κανέναν δέν τούμιά νά με Ξυγώση, γιατί φοβάται μόν του άγκυλώσω τό δάχτυλα. Ω, πόσο ήθελα νάχα χροσά φύλλα!...

Σέ λίγο ήθε ή νύχτα σκεπάζοντας τά πάντα με τό σκοτάδι και τό πούλι πού ξημέρωσε τό δέντρο βρέθηκε Ξαρκάκι μεταμορφωμένο.

— Ω! Τί χαρά! φώναξε. Τώρα παιά είμαι δλόχορο!...

Τό δέντρο καθάρισε όλη τήν ήμέρα, γιατί κανένα άλλο μέσα στο δάσος δέν είχε παρόμοια στολή. Όταν όμως έπηρε νά βραδυάση, φάνηκε από πέρα ένας γέρος Έθροσίος σέ στεγνωμένα χέρια, με μακρού γενειάδα και μ' ένα μεγάλο σακκούλι.

Ό γέρος στην άρχή έφριξε γύρω του ένα περιόμοιο βλέμμα και, βλέποντας ότι δέν τόν εντάταξε κανέναν, πήγε κοντά τό δέντρο, έζωσε τά χροσά του φύλλα, τάβαλε μέσα στο σακκούλι κ' έφηνε.

— Ά! είπε τό δέντρο με πόνο. Πόσο λυπούμαι πού Έξαμα τό φύλλα μου φύλλα πού λαμποκοπούαν σάν τόν ήλιο. Άλλά και τά γυαλένια δέν σκορπούν λιγότερη λάμψη, μου φαίνεται. Ω, πόσο ήθελα νάχα γυαλένια φύλλα!...

Τό βράδι τό δέντρο άποκοιμήθηκε όπως πάντα και τό άπόλοθο πούλι βρέθηκε και πάλι μεταμορφωμένο. Άλ' όλα τον τά κλαδιά χορημότουσαν γυαλένια φύλλα!

— Ά! τί όμοια στολή, είπε μ' εύχαρίστηρί τό μικρό δέντρο. Οι γείτονές μου δέν έχουνε τέτοια φοιχα...

Σέ λίγο όμως ό ούρανος σκεπώστηκε από καταιάμαρα σύννεφα, Έξοσασε δυνατός άνεμος, έπακολούθησε μιό δυνατή καταιγίδα και τά γυαλένια φύλλα κατακοιματώστηκαν.

— Άλλοίμονο! είπε τότε άναστενάζοντας τό μικρό ματαιόδοξο δέντρο. Η στολή πού θέλησα ήταν όμοια βέβαια, άλλα πολύ εύθραστη. Τώρα θά προτιμώσα νάχα πράσινα φύλλα πού μυρίζουν όμοια...

Τό βράδι τό μικρό δέντρο βεθόστηκε στον ύπνο και τό πούλι πού Ξηνήρισε βρέθηκε ντυμένο όπως είχε ειχηρή.

Η ρίζες όμως, βλέποντας τά δημοσιά του φύλλα, πήγαινε κοντά και τού έφαναν όλα τά φύλλα, σηκωμένες άπάνω στα πιανά τους πόδια.

Τότε τό δέντρο άντέληφθη τή ματαιότητα τών επιθυμιών του και τό βράδι, τήν κοιμήθη, παρακάλεσε νά Έξαβαθή τά πρώτα του φύλλα, τ' άγκυλώτα.

Τό πούλι πού άνοίξε τό μάτια του δέν μπορούσε νά συγκρατήση τή χαρά του πού είδε ότι ή ενήχ του είχε έκληρωθή.

Τά κλαδιά του είχαν σκεπαστή από άπειρα άγκυλωτά φύλλα πού χωρίς νάχουν τή λάμψη πού χροσαμού, τή διαφάνεια πού γυαλιού και τή μρωδιά τών πράσινων φύλλων, ήσαν άόρατα στα Ξωα και θά διετηρούντο σέ όλες τίς έποχές τό έτους...

XAVIER MARMIER

ΛΟΓΟΓΡΑΦΙΚΑ

ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ ΚΑΙ ΔΕΙΞΙΔΑΙΜΟΝΙΕΣ

Τό βοϊδάκι τού Μαρονοίου.

Στήν παλιή έκκλησία τού Μαρονοίου, πίστευαν αλλοιτε, πός έβγαυε ένα βοϊδάκι. Κι' όταν ήταν νά πεθάνη κανέναν από τό χωριό, τό βοϊδάκι αυτό πήγαινε τή νύχτα μαρστώτα στο σπίτι του και μούγγιζε!...

***

Ό νυμφαγωγός στην Μακεδονία.

Σέ μερικά χωριά τής Αντικής Μακεδονίας όδηγει τή νύφη στο σπίτι πού γαμρού, μαζί με τά προικία της (τά παραφέρμα), πού είνε φορτωμένα σέ ύποζύγια, ένας νυμφαγωγός.

Σάν φτάση δέ ή νύφη στο σπίτι πού γαμρού χτυπάει τό κεφάλι της στον τοίχο, γιά νά δείξη τί μέλλει νά έπιφέρει, άν δέν φερθή καλά, σάν δέν της τό σπίτι...

